

ПОЗОРИШТЕ

ГОД. XXVII.

БРОЈ 22

УРЕЂУЈЕ А. ХАЦИН.

Извлац за време бављења позоришне дружине у Н. Саду свака о дану сваке представе, иначе сваког месеца по један пут за по табака. — Стоји за Нови Сад 80 п. а на страну 1. кр. 20 п. месечно. —

О ГЛУМАЧКОМ САВЕЗУ.

Свет је доживео једно чудо више, а наши глумци једну предрасуду мање, да је закон о позоришту који је ове године пред народним заступницима у скупштини изнет — за сада одбачен „за боља времена“... То није још званично потврђено, али се зна, да од свега овога неће бити ништа.

Јадни глумци!

Сирото позориште!

Толика борба, толика мука, толика надања, толико интересовање па... ништа! Све по старом!

Боже мој, па да се човек не запита: „Ама ког врага трчи тај свет „у глумце“ као гуска у маглу? Та већ 40 година како се мучи тај свет за општу српску ствар, па ништа. Сутра ће умрети као сваки створ најнижег људског слоја, чија ће породица проклињати и онај час, кад им се њихов хранитељ посветио оном животу, који ништа не пружа, да колико толико осигура своју жену и децицу.

Да, тако би се питао остали свет, али овај глумачки свет, свет на даскама, не би се на то освртАО, он би и даље прикупљао омладину, која се одушевљава за ове патње, за овај трновити пут, који га води правој пропasti.

Јест, пропasti!

Или зар није то пропаст, кад један Ђура Рајковић умире, оставивши својој супрузи само орден и свој лепи глас, да је био уметник првога реда? Да ли неће његова жена кад год зажалити, што јој је супруг толике услуге учинио општој српској ствари?

Да, неће вам то јавно никада рећи, али промислите, шта се у душама њеној збива. Промислите, па судите!

*

Пуних четрдесет година наш глумачки свет ради на пољу српске Талије корисно за српску просвету и уметност. За све време непрестано се радило на томе, да се глумачко питање једном реши, како би се колико толико уредило, бар да остале и онемоћали чланови српских позоришта имају у старости неку помоћ, да не умиру под туђим плотом.

Колико је радника, наших првака глумачких завршило бедно свој живот, не доочекавши то! Колико је суза проливено, да се једном уреди то питање, па од свега тога не би ништа!

Већ је изгубљена свака воља за ову ствар, већ су дигли руке од тога и они, који не би требали никако да напуштају ову замисао.

Али и они су већ дошли до уверења, да је о глумачком питању излишно и говорити, а камо ли што почињати.

Њих је прошlost научила, да се не заузимају узалуд за оне, који безбрежно гледају на будућност, којима је садашњост главна ствар.

И докле на једној страни једни погледају на глумачко питање с уздахом, на другој страни други с веселошћу, дотле трећи, који су и доста млади и још заинтересовани, гледају на ње с неком ватром, у коју ће сви полетети, да спасавају, што се још да спаси.

Не може се тачно рећи, од кад се датира почетак борбе за „глумачку заједницу“ — „удружење српских глумача“ — „сајз српских позоришних дружина“ и каквим именима није још покренуто, тек толико знам, да је у току ових последњих

десетину година бар двадесет пута поведена реч у јавности о овом предмету.

Најозбиљнији почетак чини ми се, да је био 1896. год. Лицем 5. марта те године изађе у 28. броју Београдског „Трговинског Гласника“ леп чланак од непознатог писца, у коме износи потребу озбиљне пажње наспрам чланова српских путничких позоришта, међу којима се налазе и такви „које је зла судбина навела да своју рутину и таленат губе по путничким дружинама, док би могли корисно послужити позорници српске престонице и др.“ Наравно да сам писац не вели, да се сви ти чланови, „који паде од шљама, који их често окружава“ приме у београдско или новосадско позориште, али он у истом чланку наставља даље: „не би рђаво било кад би београдско с једне а новосадско позориште с друге стране ставило себи у задатак, да без престанка воде рачуна о раду српских путничких позоришта и напредовању њихових чланова. када би они, дакле, саветовањем члановима давали потребне поуке, уједно и да посмогре озбиљно путничка позоришта, па би се дошло до уверења да би се тим много више урадило за општу српску ствар.“

Оданде, откуда се глумци најмање на даху, потекла је она искра, која је 1896. године заталасала цео српски глумачки свет. Док је остала српска журналистика ћутала, дотле је „Трговински Гласник“ учинио за све остале колеге као своју дужност, да један пут изнесе глумачко питање на среду.

Варница је била бачена. Са зебњом се очекивало, шта ће даље учинити г. г. Ник. Петровић (тада управник кр. срп. нар. позоришта у Београду) и Тона Хацић (управник новосадског позоришта.)

У брзо за овим осетио се одјек последњег гласа горњег чланка „Трговинског Гласника“. Новосадски лист „Позориште“, који уређује Тона Хацић, већ у свом првом броју прештампава исти чланак „Трговинског Гласника“, истине без икаквог коментара, али се свако обрадовао тој пажњи нашег јединог глумачког листа, који је овим

дао доказа, да се г. Хацић за ову ствар интересује.

На жалост од толиких београдских листова нико не прихвати ову замисао; но у толико су се више прекосавски листови одужили српској Тамији.

Панчевачки „Весник“ већ у свом првом броју доноси уводни чланак (од три и по ступца), да је општа потреба: „Заједница свију позоришта путујућих“ кад су већ сами остављени својј судбини.

За „Весником“ устаје Вршачко „Српство“ са врло лепим чланком, у коме износи, како се слаже са „Весником“, препоручујући свима позориштима слогу и заједницу.

Баш у то доба, кад се о овој ствари највише писало по нашим листовима, морадох отпутовати за Босну, где сам добио ангажман при једном српском путничком позоришту, а пошто су српски листови за Босну забрањени, то не могах даљи развој по овој ствари пратити. Доцније сам чуо да је и Кикиндска „Садашњост“ у прилогу овога нешто писала, но то је канди био последњи одјек.

Све дакле беше узалудна борба. Питање ово као да није изнето, да га наши глумци прваци узму и проуче... То је било „обично ћаскање преко новина“.

Доцније, кад сам се са једним мојим пријатељем, који је сарадник „Трговинског Гласника“, срео и замолио га, да се за ову ствар заузме опет, рече ми: „Ми смо учинили своју дужност да се за вас заузремо, али то се више неће никад учинити. Нема се за кога заузимати“.

Ствар је дакле легла на томе, да је сва ова ларма била: „Глас валијућег...“

Сироти глумци!

Опет су остављени својј судбини. Још дакле српски глумац и глумица мора са страхом погледати на своју будућност, која им као уздарје за њихов труд доноси: болест, старост и неспособност за рад...

Да ужасне слике!

Нас ни мало не буни, што су се амали почели удруживати, што орачари имају своје удружење, што је чак и циганска омладина почела да се брине о свом ста-

лежу... глумцима је све потаман. За њих је непотребна заједница, њима није стало до удруживања!

*

При крају исте 1896. год. у неколико београдских листова беше се пронела вест, да се међу српским глумцима очажа по крет за „глумачки савез“, но у брзо се преста и да говори о томе.

У јануару 1897. год. покрену се ово питање опет. Тада сам био члан Лазићева позоришта у Куприји, кад у 6. броју крагујевачке „Шумадије“ прочитах чланак: „Глумачко удружење“ са потписом Девеzen, где се радосно поздравља вест о оснивању горе поменутог удружења.

У 9. броју истога листа пише Мих. С. Лазић, члан крагујевачког позоришта „Слоге“, подугачко писмо уредништву, у коме износи зебље, да ово ново покретање за глумачку ствар не буде „лук и вода“, већ ако се што озбиљно мисли, нека се уведу концесије за управитеље, како би се чланови колико толико осигурали, а и удружењу дало могућности да опстане. Иначе, вели, без овога биће „лук и вода“.

У прилогу овога и сам сам писао у „Шумадији“ један чланак, а било је још речи по београдским листовима, да неки чланови кр. срп. нар. позоришта држе и седнице, на којима се договарају да се удружење оствари. Писало се, дебатовало, молило, да наше старије колеге прихвате овај покрет па... „ту и тутило“. Већ идућег месеца о овој ствари није се више ни међу самим члановима кр. срп. нар. позоришта говорило.

Још једна наша небрежљивост, још један доказ наше нехатности....

*

Некако у 1898. години, кад оно нишко позориште „Синђелић“ даваше своје представе код „Коларца“, искрну од некуда глас, да се опет ради на оснивању „Глумачке заједнице“. Чак је, како ми се чини и једна заједничка седница одржана, на којој су присуствовали чланови краљ. срп. народног и нишког позоришта. Не треба ни говорити, да је крај овога почетка био још на самој седници. Говорило се, бесе-

дило, па и по која чаша „пилзанског“ — попила у част првог покушаја, па кад се сутра браћа саставоше, они све заборавили.

Јест. јако утиче „пилзанско“ на главу....

*

Мишљах, да је ово последњи покушај и да се у будуће покретачи овог посла неће смети усүђивати те ни после толиких узалудних покушаја неће смети устајати и заузимати се за ово. Та то је питање постало фатално. Кад месеца септембра 1900. г. почне у Београду излазити нов лист под именом „Мали Дневник“ као јутрење издање „Малог Журнала“, још у првом свом броју издаде чланак под насловом: „Савез позоришних друштава“, који је у неколико бројева излазко.

Могу рећи да је од свега писања, које се односило на удружење наших глумаца, писање „Малог Дневника“ од највеће вредности. Изгледа ми, да га је писала глумачка рука, јер се онде изнета најтачнија оцена о нашим позоришним дружинама. Ту се поглавито башала кривица на управе и глумце, којих има и таквих, да би се пре могли назвати свачим, само не Талијиним службеницима.

Противно овоме, јамачно из пера неког глумца, огорченог на управитеље путничких позоришта, који у неколико има и право, појави се у 219. броју „Новог Дневног Листа“ под потписом „Сечичир“ чланак, у коме се окривљују управитељи путничких дружина, који експлоатишу своје чланове.

При томе се и застало. Место да сва наша штампа прихвати ову ствар, она се па ово полемисање није ни осврнула. Достојна пажња наспрам Талијиних жрецâ!

Види се, да су и последњи осећаји за Талијин храм угашени.

Јадна уметност!

А шта да кажем за „Позоришни закон“? Зар се није јавно у скупштини говорило: усвојиће се без дебате? Зар пису и у Сенату истог мишљења били као и у Скупштини? Та, за бога, треба нашим глумцима помоћи. Помоћи ће се...

А сад?

Закон седи у запећку и мирно чека...

Шта? ...

Тути, ни речи више ...

*
Да завршим.

Глумачки је положај данас најтежи. Уметника нећемо имати, ако им не створимо екзистенцију, ако им не осигурамо будућност. „Весело срце кудељу преде“ каже се, па нека позвани промисле, да ли није вредно осврнути се на онај „свет на даскама“, који пуних четрдесет година преноси луч просвете и српске свести кроз Србију. Прву Гору, Босну, Херцеговину, Срем, Банат, Бачку, Далмацију, Хрватску, Истрију и др.? Зар није вредно заузети се за људе, који су толико пута излагали свој живот у туђини за српство?

Нека то питање сви позвани ставе себи па ће њихов одговор донети, шта ваља радити, ако смо заиста достојни синови свога народа.

Глумци! На посао! Доста је било оклеваша! Промислите, шта вам ваља радити.

Промислите, куда води ова наша учмалост. Сетите се, да имате највећег помагача, који ће вам свагда пружити своју моћну заштиту. Сетите се, да су нам наш љубљени Краљ и Краљица обећали, да ће се увек заузети за наш положај.

Зар не треба да сви прионемо, да кућу кућимо?

Стварајте Заједницу, то вам је једини спас. Триста чланова, триста глумаца од својих уста одвајаће, да удружење одржи, да имају кров над главом.

Промислите, да је последњи час!

Крагујевац. Дим. В. Ст. Нишлић.*)

*) Препоручујемо овај лепи чланак, који је од велике вредности и актуелна значаја, пажњу меродавних кругова. Ко с једне стране виши, какву корист доноси позориште народној просвети; ко зна, да се поле напреднији народ не да ни замислити без ваљано уређеног позоришта; с друге стране ко познаје прилике, у којима се налази српско глумаштво још једнако а извештен је, да се по свем образованом свету, све то више осигурава положај тих вредних радника на пољу народне просвете — сваки ће се тај сложити са писцем горњих радова, да је већ крајње време да се уради што и у интересу српског глумачког света.

у.

КАКО СЕ ВЕЛИКЕ УМЕТНИЦЕ ОБЛАЧЕ ЗА ПОЗОРНИЦУ.

I.

Сара Бернхардова.

— Саро, да писте „Сара Бернхардова“, која сте, Ви бисте управо постали били најженијалија кројачица у Паризу! рече недавно Сарина једна пријатељица у њеној гардероби у Паризу.

Сара је баш обукла била опет једну од својих особитих тоалета, које затворијава сама.

Ту се десили и њени присни пријатељи Сарду и сликарка Абема.

Сари се засјале очи. На речи своје пријатељице рече тек оволовико:

— Те још како радо бих била то!

Требало би данас свака модерна глумица да то може рећи за себе. Требало би да у малом прсту има вештину, којом ће своју спољашњост довести у склад са улогом, коју приказује. И тоалета спада у полифону инструментацију драмскога лика.

Не уме ли глумица то, не уме ли саму себе, своју особу и оделом величанствено да инсценише, своју улогу и спољашње да инструментише, онда или се не ће пролупати или ће је веровници вијати и мунтати. Кад се онда откаже представа, стоји по каткад овако: „Пртљаг те и те уметнице нестало је на путу на неразложен начин!!“ те велика уметница банкротира.

А за што банкротира? Што не уме уметнички да ствара, није кадра сама да смисли тоалете те мора са свим да се ослони на кројаче и кројачице. Ако ови и ове онда за какву женијално измишљену тоалету траже огромне свете, имају и право. Та и састављање тоалете је тек вештина а вештина је скупа, њу ваља платити.

Вештачко кројаштво је такођер образничка вештина!

Данашња глумица мора бити таква образничка вештачиња! Треба сама себи да

измисли тоалете. Сама треба да купи потребни материјал, сама треба све да удеси, како ће бити, па онда по њену упутству може тоалету извести ма која практична кројачица, која разуме свој занат. Занат је јефтин, скупа је само вештина.

Код глумице ваља претпоставити, да уме, као што треба, изабрати чоје и свиле и ситнице, које су потребне за тоалету.

Ваљало би да се у драмским школама за младе ученице уз науку о костимима уведе и засебан курс за образовање укуса о тоалети.

Вредно је посматрати Сару Бернхардову, кад у горњем спрату свога малог сопственог хотела у Паризу, на Перејреву булвару бр. 56., склапа своје тоалете. У тај се посао она удуби тако исто, као кад учи какву нову улогу. Чипке, плиш, тешка свила и адићар за њу су то исто, што и улоге. И њих она проучава. Склапајући тоалету Сара је сликарка, вајарка, велика кројачица стручњакиња, али уједно и практична газдарница, тачна и штедљива до крајности.

Њене позоришне тоалете представљају читаво имање. Неманичега на њима, што би било снајнија роба. Све је прве врсте, све има вредности и кад би се продавало, донело би бар опе новце, које су за њу издани, као што то обично бива код правих уметничких радова па и код радова иглом.

У интересу вештачке индустрије хоће Сара Бернхардова да своје златоткане хаљине некад поклони индустријалним музејима. — Да човек добије појма, како је солидно њено одело, треба само изближе да посмотри и. пр. њене бисерне везове.

Све своје везове наручује Сара нарочито у дотичним фабрикама или радијама и за њу се ти везови изводе на тако изврсном материјалу свиле, да ниједно зрно не попусти.

У Сардуовој „Теодори“ носи дивну византијску тунику од самог бисера, на бисеру је византијски пртеж шареним бисерним зрнима. Зрна су унутра уплетена. То мора држати вечно. Меандар у њену

иматијону голубље боје историјски је верно по старинском начину унутра уткан.

Како она те своје тоалете сложи у сандуке, кад путује, такођер је вредно видети. Свака хаљина има свој засебан сандук, али не као оне високе а кратке путничке корпе! не; то су сандуци од дрвета, изнутра меко постављени и парфимирани дугачки а управо толико дубоки, да се једна тоалета може лепо сместити, а да се нимало не гужва.

Некад су биле царице, сад су поједине глумице носилице моде. Оне у већини модерних комада издају паролу за нове моде. Слично се може рећи и за неку господу са позорнице. Кад у Бечу ко хоће да наручи особито елегантно одело а он најпре оде у Бург, да у каквом конверзацијоном комаду види Сонентала и Кајнца па да с њих скине класичну мустру.

Наскоро после премијере каквог модерног комада наћи ће човек по великим варошима на игранци, на корзу тоалете великих глумица у свакојаким имитацијама.

Духовите су уметнице свакда умеле вешто да драпирају своје слабе стране. Тако је Сара Бернхардова измислила за себе оне рукавице без краја са силним борама и пошиљу без мидера, у време, кад је још била врло мршава. Данас и од десет година амо није спала на драпирање. И у ње се јавила природна пластика после првих љубавних непогодâ, које женском телу одржавају млађану витост.

Али ни данас не носи Сара још никако оно, што се зове корзет, и неће га никад ни носити. — „Како бих мога радити“, вели она, „у том мучиоруђу, у том чудо-вишту са оних сто челичних шипака и китових костију? Као бих се могла по вољи мицати у том тесном лудом корзету?“

Па кад се човек сети змијастих покрета њена тела, свију вибрација, која се баш путем хаљина виде на целом јој телу, које с речима заједно говори, може јој човек веровати.

У модерним хаљинама носи она тек нешто мало шиповине. Место мидера обухвата јој горњи струк до доле дугачак а тесан трико од свиле. На тај се трико од

прилике петнаест до двадесет сантиметара под струком закопчава доња сукња, да се оптички острми профил доњега тела.

Са свим су чудновати њени назори о њеној ношњи косе. Сара никад не ће своју физијогномију да измени, друкчије зачешљавајући или придевајући своју ко у.

Има и право. Никад не би изгледала интересантнија него у својој обичној ношњи косе, која је најприроднија на свету.

Кад јој према улози ваља изменити облик главе, она то никад не уради сама фризуром, него тим, што дода што шта. У „Геодори“ на пример задене остраг византијски златни чешаљ, у „Гисмонди“ обеси на сличне очи с обе стране читаве лале бисера.

Сара не трпи на својој глави ни много укосница ни прсте какве фризерке. Она се свакда чешља сама и за по минуту је готова са својом фризуром. Како ли то ради она? Са свим просто: има кратку косу, која јој се спушта управо тек до рамена. Косу мије сваки дан. Осушена онда ќоса има већу еластичност, већма се сјаје и тласава је као креп. Сву ту своју малу злађану гриву задене она дивним каквим златним чешљем, какав већ захтева улога. То је све. Нити се ту ќоса жеже, нити се укосницама заврће, нити се иначе злоставља. И свугде и свагда заоквири на исти начин њено духовито лице.

II.

Шарлота Волтерка.

Године 1862. носила је Волтерка на бечком Бургу кринолин — као Ифигенија.

Онда је кринолин био у моди. Све су га глумице носиле на бечким позорницама, па чак и Фридерика Госманова — данашња грофица Прокеш-Остен — као „Цврчак“. Но једна Волтерка није требало да стоји под утицајем моде, нарочито кад приказује Агамемнонову ћерку из времена тројанској рата.

Сара Бернхардова већ онда не би носила била кринолин као Ифигенија, као Сафа, па ни као модерна дама. Она би

ношњом својом јавно изрекла била свој суд о кринолину. Тако сило велика глумица позвана је, да и у вештини тоалетисања крчи пута.

Човек мора помислити, да Волтерка није сама умела да нађе пута, него су га јој показали. Дабогме још 1862. није она била она велика јединствена Волтерка, која се издизала над свим уметницама тадашње школе. А није била ни рођена од родитеља, код њих историја вештина стоји у салону на столу; није испла у вишу девојачку школу, али је била створена за то, да највеће, највише тоалете носи с достојанством. А то је редак дар. Тај није дат свакој женској, није дат свакој великој глумици, није дат чак ни свакој рођеној кнегињици.

У Волтеркину оделу почиње да се јавља велики стил, дивна полифонија боја тек од она доба, кад се приближила Макарту. Класичност, в-лика финога скултуралних бора јавила се у ње тек кад се удала за образованога грофа О-Суливана, око 1874.

Од онда се Волтерка на позорници умела тако да носи, да се њен само осредњи стас тоалетом оптично издизао. Напред су јој хаљине увек биле тако дугачке, да се нису гиделе ноге; није никад посилла фасону, која би појаву попреко пресецала и оптично скраћивала, а ритмом свога хода знала је дати себи достојанства.

Нико, ко ју је видео, не ће заборавити њену појаву као Орсину у Лесинговој „Емилији Галотијевој“, као Аделхајду у Гетову „Генцу од Берлинхингена“, као Федору у Сардуовој истоименој драми, као ледију Мекбетову у Шекспирову „Мекбету“, као кнегињицу Јеболијеву у Шиллерову „Дон Карлосу“ као „Медеју“ у трећем делу Грилпарцерова „Златног руна“, као „Федру“ у Расиновој истоименој трагедији, као Хермијону у Шекспировој „Зимској бајци“, као Сафу у Грилпарцеровој истоименој жалосној игри, као Ифигенију у Гетовој „Ифигенији на Тавриди“ и са свим јединствено као Месалину у Вилбрантовој жалосној игри „Арија и Месалина“.

(Свршиће се.)

ЖИСТИКИ.

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ.

(Сумарни рачунски извештај о примању и издавању српске нар. позоришне дружине за време бављења њена у Ст. Пазови од 23. јула до 20. августа 1901.)

Примање:

24/VII.	„Женски рат“ (у претплати)	32·90
26/VII.	„Обичан човек“ (у претпл.)	43·60
28/VII.	„Фромон и Рислер“ (у претп.)	50·30
29/VII.	„Врачара“ (ван претплате)	267·50
31/VII.	„Луда посла“ (у претпл.)	42·80
2/VIII.	„Наше жене“ (у претпл.)	47·20
5/VIII.	„Риђокоса“ (ван претплате)	215·90
6/VIII.	„Максим Прпојевић“ (ван претплате)	120·30
8/VIII.	„I. Ретка срећа, II. Јованч. сватови, III. Лек од пуница“ (у претплати)	74·40
9/VIII.	„Мали људи“ (у претплати)	57·80
11/VIII.	„Мрља, која чисти“ (у претпл.)	59—
12/VIII.	„Циганин“ (ван претплате)	247·20
14/VIII.	„Епидемија“ (у претплати)	32·80
15/VIII.	„Марија кћи шуковније, Иво кнез од Семберије“ (у прет.)	101—
16/VIII.	„Златан паук“ (у претплати)	43·20
18/VIII.	„Мадам Сан-Жен“ (у претпл.)	69·80
19/VIII.	„Нитуш“ (ван претплате)	314·60
	Претплата на 12 представа	1854—
	Добровољни прилог	804·83
	Свега круна	4478·63

Издавање:

Плата глумцима	.	3255·54
Путни трошкови	.	339·41
Дневнице чланова	.	144—
Кирија и грађење позорнице	.	209·30
Цедуље	.	76·50
Осветљење	.	170—
Дневни трошкови представа	.	55·32
Хонорар глумцима	.	6—
Подвоз ствари од жељезнице	.	35·60
Музика	.	72—
Разни рачуни	.	69·54
Поштарина	.	25·02
Фризеру	.	20·40
Свега круна		4478·63

Упоређење:

Примање	.	4478·63
Издавање	.	4478·63
Мањак кр.	.	

У Ст. Пазови 21. августа 1901.

Никола Петровић, с. р.,
предс. мес. позоришног одбора.

Душан Поповић, с. р.,
главни благајник.

Јован Максимовић, с. р., Сима Изворић, с. р.,

Др. С. Милутиновић, с. р.

Прегледао:

А. Марковић, с. р.

књиговођа „Друштва за срп. нар. позориште“.

(Сумарни рачунски извештај о примању и издавању српске народне позоришне дружине за време бављења њена у Руми од 21. августа до 17. септембра 1901.)

Примање:

23/VIII.	„Нитуш“ (у претплати)	226—
25/VIII.	„Фромон и Рислер“ (у прет.)	207·60
26/VIII.	„Девојачка клетва“ (ван претплате)	254·24
28/VIII.	„Женски рат“ (у претплати)	300—
29/VIII.	„Обичан човек“ (у претпл.)	238—
30/VIII.	„Епидемија“ (у претплати)	192·80
1/ IX.	„Мали људи“ (у претплати)	295·80
2/ IX.	„Сватови“ (ван претплате)	291·50
4/ IX.	„Луда посла“ (у претплати)	211·60
6/ IX.	„Фернанда“ (у претплати)	230·60
8/ IX.	„Врачара“ (ван претплате)	354—
9/ IX.	„Хајдук Вељко“ (ван прет.)	199·60
9/ IX.	„Балканска царица“ (ван прет.)	313·10
11/ IX.	„Као пиле у кучинама“ (у прет.)	194·40
12/ IX.	„Тако је морало бити“ (у прет.)	179·20
13/ IX.	„Задужбина цара Лазара“ (ван претплате)	108·40
14/ IX.	„Љубавно писмо“ (у претпл.)	218·40
15/ IX.	„Господар од ковница“ (у претплати)	291·40
16/ IX.	„Станоје Главаш“ (ван прет.)	252·20
	Добровољни прилози	42—
	Свега круна	4600·84

Издавање:

Плата глумцима	3206·86
Путни трошкови	258—
Дневнице чланова	140—
Кирија и грађење позорнице	662·24
Цедуље	114—
Дневни трошкови представа	192·53
Хонорар глумцима	8—
Музика	108—
Разни рачуни	187·74
Поштарина	4·89
Свега круна	4882·26

Упоређење:

Примање	4600·84
Издавање	4882·26
Мањак кр.	281·42

У Руми, 17. септембра 1901.

*Др. Милош Николајевић, с. р.,
председник мес. позоришног одбора.**Боривој Путник, с. р.,
главни благајник.**Пера Ђуришић, с. р., др. Јован Шевић, с. р.**Прегледао:**A. Марковић, с. р.
књиговођа „Друштва за срп. нар. позориште“.*

(Сумарни рачунски извештај о примању
и издавању српске народне позоришне дружи-
не за време бављења њена у Митровици од
18. септембра до 24. октобра 1901.)

Примање:

20/IX. „Женски рат“ (у претплати)	81·20
22/IX. „Обичан човек“ (у претплати)	95·80
23/IX. „Хајдук Вељко“ (ван претпл.)	137·40
23/IX. „Девојачка клетва“ (у претпл.)	205—
25/IX. „Епидемија“ (у претплати)	56·80
27/IX. „Луда послас“ (у претплати)	100—
29/IX. „Фромон и Рислер“ (у претпл.)	99·20
30/IX. „Саћурица и шубара“ (ван прет.)	193·10
30/IX. „Врачара“ (у претплати)	285—
2/ X. „Тако је морало бити“ (у прет.)	76·40
4/ X. „Као шиле у кучинама“ (у прет.)	99·20
6/ X. „Фернанда“ (у претплати)	67·60
7/ X. „Циганин“ (ван претплате)	134·80
7/ X. „Нитуш“ (у претплати)	366·10
9/ X. „Досадан свет“ (у претплати)	87·60
11/ X. „I. Лек од пунице“, II. Иво, кнез од Семберије“, III. „Шо-	

ља теја“ (у претплати) 44·60

13/ X. „Нарцис“ (у претплати) 110·50

14/ X. „Врачара“ (ван претплате) 136·40

14/ X. „Марија кћи пуковније“ (у прет.) 303·20

16/ X. „Мадам Сан Жен“ (у претпл.) 108·60

20/ X. I. „На крају XIX. века“, II. „Гренгоар“ (у претплати) 77·60

21/ X. „Станоје Главаш“ (ван претпл.) 100·80

21/ X. „Мали људи“ (у претплати) 241·50

23/ X. „Вилењак“ (ван претплате) 660·60

Претплата на 18 представа 2552—

Свега круна 6415—

Издавање:

Плата глумцима	4226·86
Станарина управитељу	44·20
Путни трошкови	164·80
Дневнице чланова	136—
Кирија и грађење позорнице	600—
Цедуље	154—
Осветљење	150—
Дневни трошкови представа	151·53
Хонорар глумцима	78—
Огрев	9—
Музика	282—
Разни рачуни	236·86
Поштарина	5·44
Свега круна	6238·69

Упоређење:

Примање	6415—
Издавање	6238·69

Сувишак кр. 176·31

У Митровици 24. октобра 1901.

*Н. Ч. Поповић, с. р.,
председник мес. позоришног одбора.**Ђ. Петровић, с. р.,
главни благајник.**Јован Шљивовачки, с. р., В. Ђукић, с. р.,
Б. Веселиновић, с. р., Н. Борота, с. р., Васа
Настић, с. р., Н. Рајковић, с. р., Вељко
Стојановић, с. р., чланови мес. поз. одбора**Прегледао:**A. Марковић, с. р.,
књиговођа „Друштва за срп. нар. позориште“.*

ИЗДАЈЕ УПРАВА СРПСКОГ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА.